

PŘÍCHOD

Na hranici bradavických pozemků až k tomu pralesu si najde cestu tato studentka. Přichází oblečena do delšího zeleného pláště, který vypadá, že by do pralesa měl být ušitý. Pod ním má však docela obyčejně vypadající oděv, uzpůsobený jak chladnému počasí ve zbytku Skotska, tak případnému sportu či vypětí - konkrétně jde o sofshellovou bundu v tmavě modré, pod ní patrně nějaká mikina, a na nohou zateplenější forma legín, doplněna o páry trekových bot. Snad jí nebude v pralese moc horko... ostatně, kvůli tomu si zřejmě tu bundu sundá a odloží, nechávaje jenom tenkou mikinu a pláště. Projde pěšinou až k misce se skleněnkami a menhirům, načež si všechny až na jednu schová bezpečně do kapsy. Se ukaž, Sole. *Oznámí menhiru, a vloží skleněnku do něj, podrobujíc se tak patrně první ze zkoušek.* [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 3.]

SOL

Odstoupí od menhiru, a rozhlédne se okolo. Ono rozhléžení pravděpodobně nedospěje zdárného konce, jelikož v naprosté a absolutní tmě nemá moc šanci cokoliv vidět, ani kdyby byl její zrak opravdu sokolí. Zřejmě se zaposlouchá do toho hlasu v hlavě, zavře oči, a zhloboka se nadechne. //Jasný, otec, slunce, nic novýho... většinou ale nebzučí...// *Ono pravděpodobné bzučení toho roje komárů na cestě zaznamená, jenž absolutní tma jí nedovolí moc dobře proti nim bojovat. Navzdory nějakému učení o pralesní rovnováze ty potvory zkusí prostě zaplácnot, on koloběh života si nevybírá.* //Šmejdi. Snad to nebude jedovatý...// *Opatrně se po těch bodancích podrbe, ale raději to nechá ve prospěch hlubokého nádechu a výdechu.* //No, furt musím rožnout// *S nakřiveným oblečejen v nespokojení s útokem hmyzu si klekne na jedno koleno, pravačku semkne v pěst a položí ji zhruba do oblasti srdce na hrudi.* Fiat lux, Deo gratias. *Zařekne to nepřítomné světlo, a nechá pomílkou.* Lumen Christi, Deo gratias. *Pokračuje v modlitbě, která však připomíná až jakési zaříkávadlo.* Fiat lux, Deo gratias... *Otec Bůh a otec Slunce, ono to ve výsledku možná dává smysl, proč volit tato slova - ta mimochodem stále opakuje v pomalém, ale pravidelném rytmu, s hlavou skloněnou.*

S modlením, zaříkáváním, říkejme tomu jak chceme, s tím pokračuje, dokud není rozsvíceno a sluneční paprsky se nevrátí na oblohu. Ono to asi trvá nějakou chvíli, než se tomu stane, a jde to poznat podle toho, jak po splnění té zkoušky vstane, protože jí do nohy z toho klečení vjede nějaká křeč, jelikož proč by jinak takto křivila obličeji, pomineme-li ty štípance na tváři. Naštěstí není paralyzovaná chvilkovou slabostí na zbytek zkoušky, a není to nic, co by pár poskoků na místě nevyřešilo, zvlášť když si teď může užívat znova nalezeného sluníčka. Dojde k dalšímu z menhirů, a to Yaře, kterému obětuje z kapsy další ze skleněnek.

YARA

S mizející vlhkostí ve vzduchu jde poznat, že dýchání nabírá na těžkosti. Snaží se moc nesípat, nekašlat, ale očividně to je docela souboj s živlem. //Do háje, jak na nějaký poušti.// *Své dýchání zpomalí, snažíc se tedy vzduch pouštět dovnitř i méně co nejméně. Až poté své oči nasměruje na toho tvora, který trápení sdílí s ní - pokud nepřijde žádný zásah z výšin nebeských, pak se může jednat právě o jednoho tapíra jihoamerického, což jak víme bývá docela macek.* Ahoj. *Pozdraví ho tichým hlasem, a s lítostivým pohledem si celého toho tvora prohlédne.* //Mám mu přičarovat vodu? Čerstvej vzduch? To přece nemůže bejt tak jednoduchý. By potom bylo moc jednoduchý...// *Udělá jeden opatrny krok blíže ke zvířeti, a ukáže mu své ruce, prázdné.* Hele, ti můžu půjčit ten svůj plášť. On má chladivej efekt, proto se v něm dá bejt i v horku. //Bože, by chtělo zchladit ty štípance, to nemůžu ignorovat věcně.// *Kousne se do rtu, ale není to snad na vině tapíra. K němu přistoupí o další krok, a ten nabízený plášť si sundá, držíc jej teď v rukou.* Neboj, se ti uleví. *Přejde k tapírově straně, a pomalu na něj ten plášť položí, aby zakryla alespoň větší část tím údajně chladivým pláštěm. A pokud jí to ten chudák dovolí, sedne si vedle něho, pohladí jej po straně těla, a trápí se v tom suchu s ním. Jak je známo, ve dvou se to lépe táhne.*

Sedí, v případě úspěchu se sprátelením s tapírem jej taky občas hladí po pleci, přičemž mu mručí jakousi tichou, pomalou písničku. Uklidňující efekt na zvíře se jistě přenáší i na ni, jelikož navzdory nepříjemnostem vypadá, že zvládá držet hlavu vzhůdu, ač volná ruka jí občas cukne ke tváři, jak kdyby se chtěla na těch štípancích poškrábat. S uklidňováním zvířete pokračuje, dokud nepřijde onen tropický déšť, který nevítá, ani jej neodrazuje, nechává jej spadnout, ať si klidně zmokne. To vypadá, že by ti mělo bejt líp, co? *Zepřá se tapíre, zatímco se pomalu vyškrábe na nohy.* Bude ti moc vadit, kdybych si ten plášť půjčila zpátky? Ho možná budu ještě potřebovat. *Zepřá se jej, a s trohou naděje v souhlas si pak plášť opět přebere a zabalí se do něj.* Seš už velkej, to zvládneš. Jestli mi nezdrhneš, dojdu tě zkontovalovat. *Oznámi mu, než kývne na rozloučení a přejde dát třetí skleněnku do patřičného menhiru.*

Spustí onu zkoušku síly Yvy, matky země. Zmateně a s mírnou poplašností pohlédne na chřadnoucí okolí, s čímž udělá jeden krok vzad, něco jako instinkt uniknout zkáze. Snad nevědomky se poškrábe na tváři, oni ti komáři se ozývají o své i nyní, ale naštěstí se zastaví dříve, než by si tím něco způsobila. Shlédne, a to ke své ruce, kterou otevře. V ní by měla najít ono zjevené zkamenělé semínko. Chytne jej mezi prsty jako klenotník při hodnocení pravosti drahého kamene či šperku, otočí, a nakloní zvědavě hlavu. Ptáš se, proč růst i přes síly proti tobě? *Zeptá se jej, tichým, ale dostatečně znělým hlasem. Její oči míří přímo na semínko, nejspíše v soustředění, věnujíc vší pozornost jemu.* Kamaráde, protože nemáš na výběr. Seš semínko, semínka rostou, ať chceš, nebo nechceš. *To oproti zkušeností s trpícím tapírem dá tomuhle nešťastníkovi v rostlinné podobě docela studenou sprchu a tvrdou lásku.* Seš tady, abys vyrostlo. To je tvoje motivace. A co, že ostatní to nechcoul. Bulím tu snad, že mi modlení kazili komáři? *Zamračí se na toho zkamenělého stromu, možná bojujíc s nutkáním štipance poškrábat.* Si myslím. Tak nediskutuj. *Zatřepe s ním trochu, že by snad pohyb měl být posledním impulsem k růstu?*

Jen co s tím semínkem zatřepe, dřepne si dolů k zemi, kde rukou zkusí vydlabat malý důlek, akorát tak velký, jaký dokážou vytvořit holé prsty bez použití náradí nebo magie. Tady je tvoje místo. Tady porosteš, protože co jiného než růst ti zbývá? *Položí opětovně filosofickou otázku, a semínko se vši péčí a něžností zatlačí do země, kterou na něj pomalu začne házet, to málo, co má vyhrabáno z toho důlku.* A nezklam mě. *Ušklíbne se, tedy konečně si dovolí odlehčit situaci humorněji laděnou poznámkou, a s tím její motivace semínka k růstu končí. Ono to nejspíše bude stačit, dříve nebo později by se zkouška mohla považovat za splněnou natolik, aby se okolní prales zase probudil k životu a povyrostl. Vstane, a dojde k menhirům. Tam vyloví z kapsy předposlední skleněnku, a vloží ji do čtvrtého z kamenů.*

Oči zatěkají kolem, doleva, doprava, a zakončí to celkovým pootočením. Absenci větru možná nejdříve ignoruje, ale zformovaný vír a jeho šepoty již ignorovat logicky nemůže. Nezbývá už žádná jiná cesta, než se za tím větrem vypravit. První překážku v podobě spadlých stromů proleze celkem bez problému. Jde vidět, že skákání, lezení, a celkově atletické disciplíny pro ni nejsou žádnou novinkou, a přeskakování kmenů v jejím podání připomíná spíše denní chléb, že se u toho ani viditelně nezadýchá. Pokročí k té metrové tůni, odrazí se, skočí... a při doskoku dopadne na druhou stranu, kde patrně čeká ta druhá, skrytá tůň, kde se chtě nechť zaboří po koleno pravou nohou. -háje. *Zanadává si pod nosem, byť nadávky nejsou nijak ostré. Rukama se zapře o okolní vegetaci, kameny, či jakoukoliv pevnou složku pralesa, a nohu z tůně zase vytáhne ven. Sundá si botu a vylije z ní vodu, dá si minutu na rychlostní vyschnutí, a po obutí boty zpátky vykročí se stále mírně čvachtající botou k tomu vysokému keři. Ten si přeměří, povzdechně, nasadí kapuci pláště a začne se prodírat skrz. Nejspíše doufá v ochranu své osoby tím svrškem, jelikož keřem opravdu jede bez většího ničení té rostliny, tudíž to může schytat nějakou větví.* //Pořád to šeptá? Uh, rituály nikdy nebyly pro mě.// *Na druhé straně keře stane před vírem, a zavře oči.* //Otoč se. Otoč se? To je všechno? Jsem měla jít studovat i filosofii.//

Ruce promne o sebe a o špičky prstů zvednuté nahoru ke tváři si ten obličeji opře, do takového toho přemýšlivého, hloubajícího postoje. //Otoč se. Víc mi neřekneš?// *Koukne k tomu víru, zkusí přijít blíže, chytřejší však nevypadá.* //Udělala jsem nějakou z těch zkoušek špatně? Mám to jít napravit?// *Otočí se také fyzicky, když nasměruje pohled zpátky na tu spletitou cestu za sebou, a pak zpátky k víru.* //Nebo myslíš celkově... jakože víc hledět na následky? Na minulost? I když ta už se stala, víš jak. Někdy je otáčení se zbytečný.// *Povzdechně, a rukama zahoupe podél trupu.* Fajn. Si večer dám chvilku... na zamýšlení. Nad minulostí, a tak. *Řekne tomu víru, a s trohou štěstí se objeví jak vánek, tak lehčí cesta zpátky k menhirům.* //Asi to tak nějak bylo myšlený.// *Vydechně, a odejde ze zkoušky zpátky mezi kameny, kdy vytáhne poslední skleněnou kouli a vloží ji do posledního z kamenů.*

TATÁ

Ztráta pralesní magie je pravděpodobně méně pocititelná, než třeba absence vlhkosti nebo živoucí vegetace. Jí to tedy minimálně trvá déle, než se obočí nakrčí a podívá se na své okolí s jistým znepokojeným zmatením. //Aha. Guaracura. Je nemocná, že pohltila magii, i když neměla?// *Přijde kousek blíže k oné liáně, ale bohužel tam patrně není sama, protože její oči putují i k tomu loupěžníkovi s nožem. Zastaví se, a zůstává potichu. Sáhne do vnitřní kapsy svého pláště, a vytáhne z ní poprvé za celou pralesní zkoušku svou hůlku.* //Možná ji jde vyléčit. Jenom nevypadá jako doktor.// *Osobu následuje tichým krokem, sledujíc její počínání, a to až do toho bodu, kdy začne ten člověk liánu řezat.* //Fajn, tak to doktor nebude.// Raízes Vivas! *Ořaruje zem pod tím člověkem, a vede kořeny nahoru do točitého pohybu, v případě úspěšného kouzla ty kořeny omotá kolem celé té osoby jako pevné lano, až zakončí se spoutáním jeho rukou menšími výhonky.* [Uživatel seslal kouzlo Raízes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]

Kořeny zastaví, jakmile omotají figuru toho zbojníka u liány natolik, že již nedokáže rostlinu svým sběrem ranit. Hůlku si ponechá v ruce, ale sklopí ji, neboť další kouzlo zřejmě nesesílá. Projde až k té osobě s nožem, a z té uvěžněné ruky jí ten nůž vytrhne, schová do kapsy od pláště a vyčítavě na lapeného koukne. Ona ta liána tu magii pustí sama. Musíš tomu dát čas. Podle mě je nemocná, nebo ji něco vyděsilo. *Prohodí k lapenému, jako kdyby nebyl ve výsledku jenom rukojmím a kořenovým vězněm.* Ony ty kouzelný rostliny jsou takový svérázny. *Přijde k liáně, a rukou po ní přejede, což by se dalo považovat za pohlazení, a pokud jí štěstí dá, také tím pomalu začne do okolního pralesa zase proudit magie a život.* Vidíš? *Pousměje se na vězně.* Ty kořeny slezou za chvíli samy. *Oznámí mu, a nechá ho za zády, jak se vrátí k menhirům. Koukne k tomu oživení celé džungle, a spokojeně se nadechne.* //Jak doma.// *A v případě, že na ni čeká ještě ten tapír, tak se zajde rozloučit s tapírem. V případě opačném, či jako další krok, džungli se splněním všech úkolů opustí úplně.*